

Universitätsbibliothek Wuppertal

**Theokritu eidyllia, tutesti mikra poēmata
hex-kai-triakonta**

Theocritus

Francofurti, 1553

XXIV: Βουκολιασταί

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

urn:nbn:de:hbz:468-1-724

Καὶ μιν ἐπείδησθαι, ὃ λέσθιν οὐκ ἐπεκούνει.
οὐ μάνσις ἔδει λειτούργος λέσθιος μιν οὐκ ἀπλυνει.
Λῦγε γάρ σου κυθέρεια, τροσῆμορον ἵχεο κόμψων. (σαζ.
Δῆσται άλιν κλαῖσσαι, ταύλιν εἰσ ἔργος ἀπλούσκορος)

1) Διηγήμα XX. Σίτιο:
ΒΟΤΚΟΛΙΣΚΟΣ, ΕΙ ητ Heinzelius.
λύχνιον κρ.

Τυίκα μ' ἐπέλαξε θέλοντά μιν ἀδυ
φιλάσσαι.

Καὶ μ' ἀδικοργημέοις τάλ' ἔγνεταιν.
ἔργος ἀπέμοιο

Βασόλος δῶν ἐθέλεις με κυστικά
λαρ, οὐ μεμάθικα

Αγροίκως φιλέειν, ἀλλ' ἀσυκά χείλεα θλίβειν,
Μᾶτιό πει μενικύσης δικαλὸν δόμα, μὴ δ' εν ὄνειροις.
δία βλέπεις; δότρια λαλέεις; ὡς ἀγρικα ταύλιστας
Ως ξυφόρον λαλέεις; ὡς κωτίλα ρήματα φάσλεις;
Ως μαλακὸν διγέρειν ἔχεις; ὡς ἀλέα χεῖτα.

Χείλεσιν ρινοσέοντα, χέριοι δέ τι εἰσὶ μέλαινες.

Καὶ κακὸν θέσσαλεις, ἀπέμενοι Φύτε, μὴ με μολύνης.

Τοιαῦτε μυθίζοις, έτισ εἰσ ἐον ἐπίνεικόλων.

ἢ μ' ἀπέ ταξιεφαλᾶς πρτί τώ πόδει φυλεχέσ εῖσιν.

Χείλεσι μυθίζοις, οὐδὲ μαστοι λοξοβλέπτις.

Καὶ πλύ τῷ μορφῇ θηλύνθο, καὶ τη στοχερός

ΟΕΟΚΡΙΤΟΥ

Καὶ σόλερὸν μὲν λαζεν, ἐμοὶ λ' ἄφεται ξεστέν ἄιμα,
καὶ χρόα Φοινίχεων, οὐδὲ τώλπος ὡς βόδονές φει.
Χ' ἀμφὶ, ἔτα με λυπήσε. Φέρω λ' οὐσοκάρδιον ὄργανον,
οτί με τὸν χείρεντα κακὰ μορμίσαθ' ἐταίρει.
Ποιητὴν δέ πατέ μοι τὸ κρήμονον καλὸς ἐμμι,
Αρά τος θέσασίνας με θεός θρόνῳ ἀπλονέτελεν.
Καὶ τὸν ἐμοὶ τὸ πλευροθεῖν ἐπάγδειν ἀσθύει καὶ πλοθ
Ως κιασός τοτὶ πρέμνον. ἐμάλι δέ τοισκαζεν οὐσίαν,
Χαῖτη δέ διασέλινα περὶ κροτάφοισι κέχυνται.
Καὶ λαβούν τὸ μέτωπον ἐπ' ὄφυσι λάμπε μελανίας.
Ομηταὶ μοι δέ μέρειν χεροπάτερα τράχιαν αθάνας.
Τὸ σόμακή πακτᾶς πλικερώτερον. ἐκ σομάτων λέ,
Ερέμοι φεοντα πλικορεστέρα, ἢ μελικήρω.
Ασθύλε μοι τὸ μελίσθμα. μὴ ἣν σύεγγι μελισθω,
Καὶ ἀσλῷ λαλέω, καὶ σώνακι, καὶ παννάυλῳ.
Καὶ πατέσαι με φελεῦντι, τὰ λέστικά μούκε φίλασσι.
Αλλ' οὐδὲ ποιόλος ἐμμι, πρέμφαμε, κ' οὐ πρτάκούει.
Χ' ὕπακλός διόγυσος ἐπ' ἄγνεστον πόρτην ἐλαύνει,
οὐκ ἔγνω δέ τοκύ πρισέτος αἰνέει μήναρι θουτῷ.
τοῦ Φρυγίκης ἐνόμισεν εν πόρεσιν ἀυτὸν ἀλασσονί,
Εν δρυμοῖσι Φύλασσε, μὴ ἐν δρυμοῖσιν ἐκ λαυσσεν.
Ευδημίσιον δέ της ὃν διοκόλοθε; ὅντε σελάνα
Βοκολίσοντα φίλασσεν, ἀπ' ὄλυμπον λέ μολοῖσι
λάτμιον ἀνυψόπος ἥλθε. Σειστὸν δέ τοισι κάσσοντε.

καὶ

Καὶ τῆλακον
Δερπίδη, οὐ π
Εύμαχόνα δ
Δικέλλας Κρή
Μικέτη Ηλία
Μιτέν οὐ φ

Πνία
Α ἀπτά
Λιθεά
Κανόλιγγον
ἀφίλον θρόνο
Ιχθύς ἀγγειο
Σχεσιαμφορά
Κεκλιμέσιον
Κέρταπινη
Τοικάλαμτο
Ορμειαί κύρτοι
Μίενδη, κωβό
Νεθεντάζκεφα
Οίρε τούς ἀλιένο
Οίλισθ' ὁ λοθρό

Καὶ τὸ ἔταικλεῖδες τυπωκόλον. οὐχὶ λὲ καὶ τὸ
Ωκρούια, οὐκέ παῖσθε τοιόμονάντες ἐπλαγχθῆς.
Εὐγιαζμόνα τὸν τωποκόλον οὐκέ φίλασσεν.
Ακοβέλας κρέασων καὶ κύπριδος ἀπε Σελάνας,
Μηκέτη μηλέ σὺ Κύπρι τὸν ασθέα, μήτε κατ' αὐτὸν
Μήτ' εὖ οὐδὲ φιλέσις, μάνη δὲ ἄναγκητα καθεύδοις.

ΑΛΙΕΙΣ, ΕΙΔΥΛ
Λιού κέ.

Ιδύκινον XXI.
αρ. Ηεντιν.

Α πενία Διόφαντε μόνα τὰς τέχνας ἐπίρει.
ἀυτὰ τῷ μόχθῳ μολύκαλος. οὐ όρε εὔλεν
Ανθράκην ἐργε τίνασι κακοὺ πρέχοντι μέεψεν.
Κανόλιγνον τός θεος τοῦ θαύμασθι τὸν πνον, (ναε.
αφνίδον θάρουσενιν ἀδισαλμένω μελεθῶναι.
Ιχθύος ἀγρεύτηρος δύμως λύο καντο πέροντο
Στρωσάμφιοι θρύνον αὖον τοσὸς πλεκταῖς καλύβαισι,
Κεκλιμένοι τοῖχοι θεοὶ φυκάνω. ἐγύθι δὲ ἀυριν
Κέρταταιν χερῶν ἀθλάματα, τοικαλαθίσκοι,
Τοικάλαμοι, τώμικιρα, τὰ φυκιόεντα τε λόστα,
Ορμειαὶ κύρτοι, μὲν ἔκ χοίνον λαβέσινθοι.
Μήτυθι, κῶστε περιοντὸν ἔτειοματο λέμβο
Νέρθεν τὰς κεφαλᾶς Φορμός θραχιδεῖματα, τοῖλοι.
Οὐραὶ τοῖς ἀλιεύσιν ὁ πᾶσ σώνος, οὐραὶ ὁ πλοῦρος,
Ούδεις δὲ οὐ χύθρεω εἰχούσης γνα, πάντα περιοσέ,